

HỒI THỨ NĂM MƯỜI CHÍN
Sức Mạnh Tình Yêu

Cũng nên nhắc lại rằng, trong khi Bạch Diện Thư Sinh nỗ lực đấu với lão ma đầu Hỗn Thế Tà Thần, thì Ngô đại hiệp bị ngã đi nằm luôn trên mình ngựa. Bỗng nhiên từ lưng chừng núi mé hữu xuất hiện một bóng trắng như bông hạ xuống vách đá dựng. Khi còn cách chỗ người ngựa đang nằm ngoài một trượng thì bóng trắng ấy dừng lại. Nhìn thoáng qua khuôn mặt cùng chiếc đầu to tướng dị thường của bóng trắng kia, những ai đã từng chứng kiến cuộc đụng độ ngay sau khi tướng quân Trần Quốc Tuấn đột kích vào đoàn xe tải lương thảo của bọn ma đầu Quần Anh Bang đêm nọ sẽ nhận ra ngay. Chiếc đầu bự lác qua lác lại dường như để nghe ngóng tình thế trong một thoáng. Cùng lúc đó, một cánh tay vươn ra chộp vào tà áo Ngô đại hiệp, thủ pháp cực kỳ mau lẹ. Thân thể Ngô đại hiệp vụt một cái, nhận khuất vào bóng trắng, mất dạng...

Mọi việc diễn ra vừa nhanh chóng vừa êm thấm một cách kỳ diệu khôn lường!

Khi lão ma đầu Hỗn Thế Tà Thần xuất chiêu chuẩn bị hạ độc thủ Bạch Diện Thư Sinh, lão đắc ý thầm tính trong bụng là chỉ cần vận chưởng năm, sáu thành công lực, địch thủ cũng đủ như xương rời, cần gì phải dùng đến toàn lực. Lão từ từ đưa một bàn tay lên khỏi đầu, thét hỏi:

– Này, Bạch Diện Thư Sinh! Nhà ngươi sợ chết phải không?

Lý Tử Thanh phần uất giọng đứng ngay dậy, gằn giọng thốt:

– Lão quỷ vương! Người làm rồi! Con người chỉ chết một lần thôi! Ta không ươn hèn như người tưởng đâu! Chẳng qua người đoạt được chân kinh Ngô Vương bí lục, tiếp thu các bí quyết thần kỳ mới hăm hại nổi ta. Song trước khi thác, ta nguyện rửa rằng ngày kia người sẽ gặp phải một tay lỏi lác hơn và sẽ triệt hạ người thôi!

Nghe vậy, Hỗn Thế Tà Thần cả giận, lão thét lên the thé:

– Thằng khốn kiếp, xem đây!

Dứt lời, lão giơ cả cánh tay kia lên. Hai luồng kinh lực mạnh tựa di sơn đảo hải ập đến. Bạch Diện Thư Sinh cứ nghĩ cuộc đời mình đến đây là hết, nên mở rộng đôi mắt trừng trừng nhìn luồng kinh phong áp đến sát bên. Cùng lúc đó, một bóng hồng từ đâu bay đến, ôm chầm lấy Lý Tử Thanh, quay lưng đón ngay đôi luồng chưởng lực:

– Âm âm!

Hai tiếng nổ như sấm động xen lẫn với tiếng rú vang lên. Lão đại ma đầu nhú mày ngó sững lại. Hai thân người văng ra ngoài ba trượng. Mỗi người ộc ra một búng máu tươi, nhuộm đỏ cả ngực áo. Nữ lang vẫn còn khép đôi vòng tay ngọc choàng lấy Bạch Diện Thư Sinh, ngoái đầu nhìn Hỗn Thế Tà Thần bằng tia mắt căm thù tột độ. Mái tóc điểm sương bị xô tung bởi luồng kinh lực vừa rồi, xõa xuống che kín cả một phần lưng họ Lý.

Vừa nhận diện nữ lang, lão đại ma đầu tròn xoe đôi mắt lửa, kinh ngạc thốt:

– Ở kia... Thoại nhi!

Người đàn bà được Hồn Thế Tà Thần gọi là “Thoại nhi” không ai xa lạ mà chính là Phạm nương nương – chưởng môn nhân phái Nga Mi!

Phạm nương nương nhíu đôi mày liễu, rít qua kẽ răng:

– Lão ác quỷ dám hạ độc thủ tình lang của ta ư?

– Tình lang? Hẳn là tình lang của Thoại nhi à? Thôi, thôi! Thoại nhi mau tránh sang một bên, rồi ta sẽ cho linh đơn và tiếp truyền chân lực mà điều trị nội thương. Hãy để ta giữ sổ hắc cho rồi. Đừng cản ngăn, coi chừng ta nổi giận thì hối không kịp đó!

Lúc bấy giờ, Bạch Diện Thư Sinh tuy được sự che chắn của Phạm nương nương song vẫn bị ảnh hưởng nặng vì hai luồng kinh lực nên lâm trọng thương. Trước khi ngất đi, tiên sinh còn đủ thần trí nói với Phạm nương nương qua tiếng rên yếu ớt:

– Xin nương nương đừng liều mình như vậy, cứ để cho tại hạ chết! Tại hạ không có gì ân hận!

Phạm nương nương hốt hoảng càng ôm chặt Lý tiên sinh hơn:

– Không, không! Lý huynh ơi! Tiểu muội không thể để cho chàng chết đâu! Nếu chàng có bề nào, tiện... tiện tiếp sống làm sao nổi! Ôi...

Lão đại ma đầu sốt ruột hét toáng lên:

– Hay cho con tiện tỳ nghịch nữ! Ta đã bảo tránh ra nhanh lên, sao còn ngoan cố hả?

Phạm nương nương thốt giọng đầy căm hận:

– Khô... ông! Hỡi lão ma đầu ác quỷ ma vương kia! Người có gan hãy giết luôn đôi ta một thể! Ta nguyện sẽ cùng thác xuống tuyền đài ươm giấc mộng nghìn thu! Ôi... Sao trong giờ khắc lâm ly, Phạm Thoại Hoa này cảm thấy vô vàn hạnh phúc! Lý huynh ôi! Xin người hãy vui lòng cho tiện thiếp được âu yếm gọi bằng lang quân nhé! Ôi! Lang quân!

Nàng ghì riết hơn nữa và lắc nhẹ chàng thổn thức:

– Lý lang! Hai ta cùng chết nhé!

Chẳng còn một tí sức để kháng cự, Bạch Diện Thư Sinh thở ra một hơi dài đứt quãng:

– Hừ!... Nương...!

Và rồi Lý Tử Thanh bất tỉnh luôn trên tay người bạn gái.

Thấy cảnh tượng như vậy mà lão đại ma đầu vẫn không hề tỏ vẻ cảm động. Lão lạnh lùng nói:

– Đã thế thì ta cũng chẳng tiếc gì chút sức mọn mà không sớm đưa luôn hai đứa

bây lên cỡi Niết Bàn cho có đôi có bạn.

Nói rồi vận công định quật tới một luồng kinh phong khủng khiếp...

– Khoan!

Tiếp theo tiếng thét xé tai, một bóng trắng hạ xuống cục trường. Nhìn lại, người xuất hiện là một lão bà mình cao khoảng bảy thước, tóc bạc như tuyết, đeo mạng che mặt, vận áo choàng trắng phủ kín toàn thân, chân đi giày cỏ, tay chống gậy trúc, đứng bất động trước lão ma đầu chưa đầy năm trượng! Trong khi đó lão ma đầu vừa nhác thấy bóng trắng đã giật mình đánh thót. Lão bàng hoàng thoái lui liền ba bộ, cúi mặt nhìn xuống dưới chân mình, miệng lẩm bẩm:

– Ô! Ta đang mơ hay đang tỉnh? Nàng là hồn ma bóng quế hiện về, hoặc nàng bằng xương bằng thịt đang hiện diện nơi đây?

Rồi lão len lén nhìn lại lần nữa, bật thốt:

– Ôi chao! Nàng đúng là Lạc Hồn Nương Tử rồi!

Phạm nương nương vừa nghe lão ma đầu thốt mấy tiếng sau cùng, ánh mắt lộ niềm hoan hỉ. Đôi môi tái nhợt còn vấy máu bầm mấp máy thốt thành lời:

– Nhũ mẫu ôi! Xin nhũ mẫu hãy cứu chúng con! Lão ác ma cố tình hãm hại chúng con đó nhũ mẫu ôi!

Bạch Y lão bà chẳng thốt nửa lời. Từ sau tấm mạng che mặt xẹt ra đôi tia nhãn quang sáng rực ném về phía lão ma. Lão chột dạ cúi đầu. Lạc Hồn lão nương xoay người lại, xoa tay áo choàng khổ rộng ra, cuộn lấy hai người bị nạn lại thật gọn gàng. Chỉ nghe “vút” nhẹ một tiếng, bóng hình áo trắng đã chìm trong màn sương chiều khuất dạng.

Lão đại ma đầu Hồn Thế Tà Thần sững sờ nhìn theo. Hình như ký ức chợt hiện về những kỷ niệm xa xưa nào đó, cho nên lão mới băng khuâng thần thờ đến thế! Lâu lắm... đến khi giật mình sức tỉnh, lão chợt ngạc nhiên đưa mắt ngó lại chỗ con ngựa đang nằm, thốt lên một tiếng gọn lỏn:

– Ủa?

Lão vận nhãn tuyến nhìn khắp xung quanh. Hoàng hôn vắng lặng như tờ. Khói đá hòa với sương mù càng làm cho cảnh vật trở thành huyền ảo hơn nhiều. Ngó quanh ngó quất một lúc, vẫn chẳng thấy bóng dáng Ngô đại hiệp đâu. Lão tức giận gầm lên một tiếng rung chuyển cả không gian:

– Hừm!

Lão lưỡng lự một thoáng rồi vận khí cương, giậm chân phóng vút lên.

Lão hạ đôi mũi hài chạm nhẹ trên một ngọn núi cao, đưa ánh mắt nhìn ra soi lại một lần nữa. Vẫn im lặng hoàn toàn. Lão ma đầu tức giận xung thiên, chẳng biết tội nhân trốn biệt lúc nào. Giận quá hóa rồ, lão xoạc chân hít sâu một luồng thiên nguyên chân khí. Hai cánh tay bắt chéo, vận toàn thân chân lực. Những luồng nội lực rần rật

trong châu thân của lão mới khiếp! Lão hét lên một tiếng, phóng mình lên không, đầu chúc xuống. Đôi bàn tay mở ra rồi đập mạnh xuống.

– Âm âm!

Hậu quả thật là khủng khiếp, một góc núi non với đủ sắc màu của đá, hoa lá, rêu cỏ... mà chỉ trong chốc lát đã đổ xuống ào ào rồi biến thành bình địa. Chưa hả cơn giận, Hồn Thế Tà Thần lại tiếp tục đập phá những hòn núi khác. Mãi cho đến khi đã cảm thấy mệt mỏi, lão ma đầu mới chịu ngừng tay. Lão tạm nguôi ngoai với ý nghĩ: “Hắn bị triệt phế võ công từ trước, lại bị tiếng cười của ta ngã ra bất tỉnh thì làm sao có thể thoát khỏi chốn này một cách chóng vánh được! Hà hà! Nếu ta không làm thì hắn đã bị vùi thây dưới bao lớp đất đá này rồi! Nhưng mà... biết đâu có kẻ nhân lúc ta đang đấu nhau với tên súc sinh kia, lại lên đến phỏng mắt thì sao? Tốt hơn hết ta nên bôn tẩu ra ngoài một chuyến, dò la coi thử!”

Nghĩ rồi lão nhún mình phóng vút đi như một mũi tên, loáng cái mất dạng.

Từ lúc xuất hiện cứu hai người mang qua bên kia bờ hồ, Lạc Hồn lão nương không hề mở miệng lấy một lời. Lão bà bước vào gian lều cỏ, xổ nhẹ tà áo choàng. Hai người bị nạn được một sức mạnh vô hình đặt nhẹ nhàng xuống đồng cỏ khô êm ái. Trong khi Bạch Diện Thư Sinh vẫn còn mê man thì Phạm nương nương rên lên một tiếng nhỏ gắng gượng định ngồi dậy. Lão nương thò tay ấn nhẹ vai nàng, thốt khẽ với giọng thân tình:

– Thoại nhi hãy nằm im thêm một chút nữa nhé!

Nói xong móc trong người ra hai viên linh đơn nhỏ bằng trứng chim sẻ nhét vào miệng từng người. Sau đó lão nương đỡ cả hai ngồi dậy, vận công điểm một loạt vào các huyệt nhanh không thể tượng tượng nổi. Chỉ chừng nửa khắc sau, Phạm nương nương thấy kinh mạch trong người bình thường trở lại. Nàng lồm cồm quỳ hai gối giữa đồng cỏ khô đập đầu sát đất thốt rằng:

– Nghịch nữ là Thoại Hoa hàm ân cứu mạng của nữ mẫu! Xin nữ mẫu đoái thương mà cứu luôn tình lang con!

Lão nương gật nhẹ đầu rồi cầm lấy cổ tay của Bạch Diện Thư Sinh. Bất giác, Phạm Thoại Hoa nổi gai ốc đầy mình khi nghe nữ mẫu thốt:

– Không xong rồi! Ngũ hành chân khí trong nội phủ hầu như khô kiệt. Kinh can đảo lộn lấn át kinh phế... Huyết tụ lên não chờ độc khí phát tác sẽ tử vong ngay! Nan giải lắm, Thoại nhi à!...

Phạm nương nương nghe đến đây òa lên khóc thảm thiết:

– Ôi, nữ mẫu ôi! Nếu chàng có mệnh hệ gì thì làm sao con sống được? Nữ mẫu có cách nào cứu chữa cho chàng qua cơn hoạn nạn này không? Con thề sẽ thác theo chàng cho trọn tình chung thủy

Trầm ngâm một lúc, lão nương hỏi:

– Thế con yêu chàng ta đến mức không thể sống thiếu chàng ta à?

– Thưa đúng vậy! Chàng có một tâm hồn trong sạch thanh cao, suốt đời không màng giàu sang danh lợi. Chàng là một thần tượng lý tưởng mà con đã yêu thương quý trọng suốt mấy chục năm nay. Lão ma đầu không những cố tình hãm hại chàng mà còn muốn giết luôn con nữa!...

– Thế ra hẳn không còn vị nể ta cho nên mới dám đụng chạm đến Thoại nhi! Hừ!...

Rồi lão nương lẩm bẩm một mình:

– Hẳn đã từng quỳ gối dưới chân ta, van xin ta hãy ban cho hẳn một chút tình yêu...! Ta đã chê bai hẳn là dạng bất tài thất đức. Hẳn tự ái nên tìm đủ mọi cách để trở thành vô địch võ lâm. Nhưng... trên cuộc đời này, con người có thể thay đổi tất cả phương tiện sống. Duy chỉ có bản chất là chẳng bao giờ thay đổi được đâu! Hừm!... Dù cho hẳn có làm chủ được thế gian này thì hẳn sẽ chẳng bao giờ làm chủ được trái tim ta, vì trái tim ta...

Lão nương định nói: “Vì trái tim ta đã trót trao cho một người giàu lòng nhân hậu”, nhưng người lại bỏ lửng câu nói. Phạm nương nương biết rõ nhũ mẫu muốn nói gì và ám chỉ ai, song lại bận lo cho tính mạng của Bạch Diện Thư Sinh nên không quan tâm đến chuyện đời tư của lão nương làm gì! Nhận thấy Phạm Thoại Hoa có vẻ bận bịu với người tình quá đỗi, lão nương bèn ân cần nói:

– Thôi được! Để ta cố gắng xem sao! Nhưng nếu chẳng may tình lang con vẫn số, thì âu cũng là mệnh trời đã định. Con chớ nghĩ rằng ta vô tình quá!

Phạm nương nương như kẻ chết đuối giữa dòng, vội bấu chặt lấy mảnh ván nhỏ:

– Dạ, dạ! Cúi mong nhũ mẫu xót thương!...

Sau khi bắt mạch chẩn đoán một lúc khá lâu, Lạc Hồn lão nương mới trầm ngâm thốt khẽ:

– Chà! Thế trạng thập tử nhất sinh! Muốn cứu lấy mạng sống chàng ta, phải tìm cho được một lạng nhung của con linh dương sống hàng trăm năm luyện với Tán Xuyên đan của ta uống vào may ra mới... nhưng...

– Nhưng sao, nhũ mẫu?

Lạc Hồn lão nương thở dài không nói. Đợi cho Phạm nương nương hồi hộp giục giã mấy bận, bà mới buồn rầu thốt:

– Số trời đã định... Cung mạng của tình lang con sẽ kéo dài không quá một năm!

Phạm nương nương thảng thốt:

– Trời!

Song vốn là một người có nghị lực, đã cam chịu mọi nỗi buồn đau cô đơn trong cuộc đời, Phạm nương nương trấn tĩnh lại, cố nén niềm đau thương mà nói:

– Thưa nhũ mẫu! Tiểu nữ sẽ lặn lội đến vùng Thập Nhị Hùng Sơn, bẻ lấy một

nhánh sừng linh dương bách tuế. Nhũ mẫu có thể duy trì mạng sống cho chàng qua hai ngày nữa được chăng?

Hình như Lạc Hồn lão nương suy nghĩ lung lăm. Cuối cùng bà gật đầu chậm rãi thốt:

– Ta sẽ cố gắng điều hòa hai kinh can phế!... Thoại nhi đi về cho chóng, bằng trễ hện thì... đành chịu thôi!

Nói rồi lấy trong mình một bọc lụa, bày ra các món châm cứu. Lại nhón nhẹ một lọ bằng ngọc cỡ ngón chân cái, dốc ra một hoàn linh đơn cạy miệng Lý Tử Thanh nhét vào.

Phạm nương nương vui mừng vô hạn. Trước khi lên đường đến Thập Nhị Hùng Sơn, nàng còn lưu luyến nhìn tình lang nằm thêm thiếp, ánh mắt vừa đắm đuối yêu thương vừa nặng trĩu u sầu!

Lạc Hồn lão nương nhìn theo bóng nàng chìm vào màn đêm thâm nhủ: “Ôi! Tội nghiệp cho Thoại nhi! Mấy mươi năm trôi qua vẫn chung thủy với một mối tình... Chừng ấy tuổi mà còn yêu cuồng nhiệt!”

Vào đầu giờ Tuất hôm sau, Phạm nương nương trở về, trên tay là một gói lá được rang rít cẩn thận. Thấy nhũ mẫu vẫn ngồi bên cạnh nạn nhân, nàng vừa hồi hộp lo âu vừa phấn chấn niềm hy vọng. Phạm nương nương nhận được cái nhìn đầy ý nghĩa của nhũ mẫu thay cho lời khen tặng. Nàng se sẽ đặt gói lá bên cạnh người.

Lạc Hồn lão nương bắt đầu pha chế linh đan

Hai người cùng hợp lực cứu chữa Bạch Điện Thư Sinh.

Qua ngày thứ ba, Lạc Hồn lão nương nói với Phạm nương nương:

– Hôm nay tình lang của con sẽ trở dậy. Con hãy cố lo săn sóc cho chàng ta! Ta để lại vài thang thuốc, cứ theo đó mà sắc cho chàng ta uống. Nên nhớ phải chiều chuộng mọi bề, đừng làm phật ý chàng mà khí trào lên, bệnh tình tái phát sẽ nguy đến tính mạng đấy!

Phạm nương nương cung kính tuân lời và rụt rè hỏi:

– Thưa nhũ mẫu! Bây giờ người định đi đâu?

Lạc Hồn lão nương trầm ngâm một lát, thốt:

– Ta định ra giang hồ chuyến này không ngoài hai mục đích. Thứ nhất, đến hỏi xem Hồn Thế Tà Thần cố làm sao lại giam cầm vợ chồng Uyên Ương song hiệp? Thứ hai, tìm cái lão oan gia... ăn mày kia, hỏi cho bằng được cái...”mảnh hồn” mà lão ta bảo là đã chết!...

Sực nhớ ra điều gì, Phạm nương nương bèn nói:

– Nhũ mẫu à! Tháng trước tiểu nữ đã gặp được Độc Cô tiền bối!

Vừa nghe đến đây, lão nương giật thót mình một cái, thiếu hẳn vẻ trầm tĩnh bình thường hàng ngày. Người lấp bắp đôi môi hồi hộp hỏi khẽ:

– Con gặp lão ở đâu?

– Dạ, tiểu nữ gặp người trên núi Thất Sơn, bên cạnh một cuộc giao tranh đẫm máu giữa các môn phái bang hội trên giang hồ...

– Mục đích là để tranh giành ngọc tử truyền quốc?

– Thưa, đúng vậy!

– Thế môn phái Nga Mi của con có tham chiến không?

– Lúc đầu tiểu nữ cũng có ý định đó. Song vì được lão tiên bối Độc Cô Khất Cái khuyên nhủ chí tình chí lý, tiểu nữ đã ra lệnh cho môn đồ bản môn trở về núi Nga Mi, bãi bỏ ngay tham vọng hảo huyền ấy! Sau đó, nhân hỏi thăm qua cuộc tình duyên của tiểu nữ đến đâu rồi? Tiểu nữ tình thật thuật lại cho Độc Cô tiên bối nghe. Người bèn gieo cho một quẻ rồi bảo tiểu nữ hãy đến vùng này mà đợi. Đúng ngày đúng tháng sẽ được tái ngộ cùng ý trung nhân! Độc Cô tiên bối đúng là một vị bực sư có tài ứng nghiệm thần tình thật sự... Đối với tiểu nữ, đệ nhất thần chí bảo trong thiên hạ đó là chàng! Tiểu nữ từ bỏ hết cả danh vọng, địa vị cùng vinh hoa phú quý. Chỉ ước nguyện được kết tóc se tơ cùng người anh hùng hảo hán Đại Việt này thôi!...

Lạc Hồn lão nương bụng bảo dạ rằng: “Ôi! Thoại nhi còn hơn hẳn ta! Nó biết kiên trì theo đuổi đến cùng. Còn ta? Tại sao ta lại để cho bóng dáng hoàng tử của lòng ra chìm vào ký ức? Tại sao ta lại quá tự kiêu để cho “người ta” mang theo mặc cảm mà phiêu du nơi góc biển chân trời, rồi biến thành lãng tử lỡ bước đường mây? Ôi! Hôm nay vô tình ra đã tiếp thu được một bài học về tình yêu bất diệt!”

Nghĩ rồi Lạc Hồn lão nương nắm lấy tay Phạm nương nương xúc động nói:

– Thoại nhi con! Thà chỉ trong một khoảnh khắc thời gian mà tận hưởng được niềm hạnh phúc tràn trề, còn hơn là cứ thui thủi một mình tự gặm nhấm lấy trái tim sầu cô quạnh!

Phạm nương nương âu yếm sửa lại nếp áo cho Bạch Diện Thư Sinh rồi ngược nhìn nhũ mẫu thốt:

– Bẩm lạy nhũ mẫu! Tiểu nữ sẵn sàng đánh đổi hết cuộc đời, chỉ mong sống trọn một năm với chàng cũng mãn nguyện lắm rồi!

Lạc Hồn lão nương gật đầu thốt:

– Thế là con đã được toại nguyện rồi đó! Ta cầu chúc cho con được hạnh phúc! Thôi ta đi đây!

Phạm nương nương bước ra khỏi căn lều cỏ, đưa tiễn nhũ mẫu một đoạn mới chịu quay vào.

Kể từ hôm đó, Phạm nương nương quán quýt bên cạnh Lý Tử Thanh, chăm sóc sức khỏe cho tình lang một cách tận tình. Tuy nhiên, cũng phải mất cả nửa tháng trời, Bạch Diện Thư Sinh mới trở dậy được. Lý Tử Thanh đi lại còn yếu. Mọi việc điu dặt bồng đờ đều một tay Phạm nương nương lo toan chu đáo. Dù muốn dù không, Bạch

Diện Thư Sinh cũng đã tiếp nhận ơn nghĩa thuần nhã của nàng. Cuối cùng, Lý Tử Thanh đã cảm động tấm chân tình mà nàng tự nguyện hiến dâng, bèn nói:

– Nương nương ôi! Ôn nghĩa của nàng, Lý Tử Thanh này biết đến bao giờ mới đền đáp được?...

Phạm nương nương quỳ phục xuống chân chàng, ngược đôi mắt chan chứa tình yêu thương lẫn niềm kính trọng:

– Mong chàng đừng nên nói lời ân nghĩa! Đó chẳng qua là mệnh lệnh của trái tim thúc giục, buộc thiếp phải thực hiện nghĩa vụ với người yêu dấu mà thôi! Nếu chàng có điều gì phật ý trong lòng, xin gia ân độ lượng mà đừng thứ cho thiếp!

Bạch Diện Thư Sinh vội vàng đỡ lấy người bạn gái mà rằng:

– Ấy chết! Sao nương nương lại nói những lời khiêm tốn hạ mình làm vậy? Kể hèn mọn ngấm lại thấy mình là hạng bất tài vô dụng đến nỗi phải làm liên lụy đến nương nương!

Bởi sức khỏe chưa hồi phục được bao nhiêu, nên Lý Tử Thanh đỡ Phạm nương nương đứng lên không nổi, bèn hạ gối quỳ sát bên nàng. Hai người tay trong tay, mặt đối mặt. Hình ảnh mỗi người chìm vào đôi mắt của nhau. Hai mái đầu không còn xanh, nhưng hai trái tim giờ đây mới thật sự rung động vì nhau...

Đối với Phạm nương nương, nàng cảm thấy thật là sung sướng. Tình yêu của nàng mấy mươi năm nay là một mối tình tuyệt vọng. Nhưng... hồi những ai có mối tình thanh cao chung thủy, xin chúc người sẽ được đền đáp vào một ngày tươi sáng trong cuộc đời mình!

Thế rồi, thời gian chậm chậm trôi qua. Người lữ khách giang hồ lãng quên những ngày lang bạt phiêu du, để vui với mái ấm đơn sơ nhưng đầy thơ mộng. Tình yêu nồng nàn đã biến đổi con người, đưa họ trở về thời xuân sắc. Có những buổi chiều còn đẹp đẽ và đôi khi rực rỡ hơn cả những buổi ban mai. Có những cuộc đời bóng xế mới rộ nở mùa xuân. Và chính mùa xuân ấy mới thật là tuyệt diệu!

Túp lều cỏ mà Phạm nương nương đã tạm dựng lên để chờ đợi ý trung nhân, nay đã được sửa lại trông cũng khá khang trang tươi mát. Đôi uyên ương như hình với bóng. Khi vịnh nguyệt, lúc xem hoa. Thỉnh thoảng, hai người ngồi tựa lưng buông lời cần trúc. Cuộc sống tuy đơn sơ thanh bạch mà hạnh phúc thần tiên. Bấy lâu tri kỷ toại nguyện. Đạp đôi vựa lúa, tròn duyên hảo cầu!

Phạm nương nương bấm đốt ngón tay nhắm tính. Mới đó đã thấm thoát hai mái đầu kề nhau được bảy mùa trăng. Lòng nàng chợt ưu tư vì mùa trăng tới cơ chừng sẽ không còn nên thơ bởi tiết trời đang thay đổi. Nhưng có một niềm vui mới đã tràn ngập và ngự trị trong lòng. Giọt máu của lang quân sẽ là dấu ấn cho mối tình tuyệt diệu của nàng. Đó là niềm hạnh phúc vô cùng quý giá. Nàng tự nguyện với lòng mình sẽ trang trọng cứu mang! Ôi! Nàng sẽ được làm mẹ! Nàng sẽ tặng cho đời một kỷ niệm thiêng liêng sống động kết tinh từ một mối tình chung thủy thanh cao. Bỗng

dùng nàng hốt hoảng khi nhớ lại lời nhũ mẫu đã nói lúc trước. Lòng rùng rùng như nhối, nàng than thầm: “Ôi!... Có lẽ nào chỉ còn năm tháng nữa, chàng sẽ ra đi, từ giã cõi đời này! Liệu ta có dám theo chàng về miền âm cảnh? Nhưng còn đứa bé trong mình? Ôi! Thật là khó nghĩ...!”

Tuy lo âu như vậy, nhưng ngoài mặt nàng làm ra vẻ chẳng có gì. Bạch Diện Thư Sinh không hề hay biết những xáo trộn trong nội tâm nàng. Kể từ ngày Lý Tử Thanh được nàng cứu chữa đến nay, trông người không còn dáng vẻ một tay ngang dọc giang hồ, chọc trời khuấy nước nữa. Giờ đây nhìn Bạch Diện Thư Sinh chẳng khác nào một vị nho sĩ thuần túy, trông có vẻ bạc nhược vô cùng!

Đúng ra thì Phạm nương nương sẽ còn năm tháng nữa là chấm dứt thời hạn hưởng trọn niềm hương lửa với tình lang. Nhưng than ôi! Tạo hóa lại nở gieo bao cảnh cơ cầu trong nhân thế. Đến như Lý – Phạm hoài bão trong niềm hạnh phúc ngắn ngủi mà cũng không tròn.

Vào một buổi chiều mùa đông ảm đạm, trong lúc bận đun nồi cơm bên gian chái bếp, Phạm nương nương bỗng nghe có tiếng huyên náo ở phía trước nhà. Nàng chưa kịp cời thanh củi để vẩn nồi cơm xuống cạnh bếp lửa, xảy nghe thấy một tràng cười lạnh lạnh cất lên ngoài ngõ, kể đó là giọng nói một người có trình độ nội công thâm hậu vọng vào:

– Ha ha ha! Không ngờ Bạch Diện Thư Sinh lại mai danh ẩn tích tại nơi hoang liêu heo hút này để nghiên cứu bí lục chân kinh hồng làm bá chủ! Nào, nếu muốn sống hãy trao cho bọn ta pho Ngô Vương bí lục biết đi kia! Bằng nghịch ý... Hà hà! Nên nhớ là bọn ta đồng lắm đấy nhé!

Chẳng hề chậm trễ, Phạm nương nương vận khí đề cương lấy vội đôi trường kiếm đang treo trên vách nửa rồi phóng vút mình thẳng ra ngõ. Nàng lách nhẹ một cái, án ngữ ngay trước mặt Lý Tử Thanh. Đưa ánh mắt nghiêm nghị nhìn thoáng qua hàng người đang đứng theo hình cánh cung, nàng đã nhận ra ngay những tay đại cao thủ kỳ cựu trên chốn giang hồ.

Sau khi điểm mặt cả bọn, Phạm nương nương nhếch mép cười khẩy:

– Hừ! Chư vị làm rồi! Vợ chồng tôi chưa hề biết đến pho Ngô Vương bí lục ra sao...

Một người vận áo đạo bào màu lục trạc tuổi thất tuần mặt mày thâm độc ngắt lời:

– Chớ có nói láo! Cách đây bảy tháng, chính cái gã mặt trắng họ Lý đã đột nhập vào dinh cơ Hành Giả Chiêu Hồn “cuỗm” pho Ngô Vương bí lục sống, tức nguyên chủởng môn nhân phái Mã Yên Sơn Ngô Thành Nguyên.

Người đứng bên cạnh vận võ phục màu vàng, tuổi trạc tứ tuần, mình cao tám thước, gương mặt hung dữ rút soạt đại đao trên lưng sấn tới quát:

– Khỏi phải dài dòng văn tự! Hai người mau giao nộp bí lục ngay!

Phạm nương nương quay lại trao bớt cho Bạch Diện Thư Sinh một thanh trường

kiếm và dặn khê:

– Chàng chỉ nên bảo trọng lấy thân, chớ để chúng xúc phạm vào mình. Thiếp sẽ liêu sống mái với bọn này một phen!

Rồi quay lại đối diện với bọn người kia, Phạm nương nương dõng dạc nói:

– Vợ chồng ta đối với các người không thù không oán. Vả lại ở đây cũng chẳng có bí lục sống hay cầm nang chết chi chi cả! Nếu các người áp bức quá, buộc lòng ta phải so tài cao thấp mà thôi!

Lão già vận lục bào khoát tay nói với đồng bọn:

– Chúng ta cùng đồng loạt ra chiêu mới mong hạ nổi hai đứa nó!

Cả bọn gồm hàng chục tên đều gật mạnh đầu. Chúng rút phăng binh khí hằm hằm chờ đợi. Lão già áo lục dứt lời, bèn phát tay một cái, tức thời hàng chục món binh khí loang loáng bủa vào chỗ hai người đang đứng đồng thời với những tiếng reo hò xáp chiến.

– Cheng cheng cheng!

– Sát! Sát!

Ào một cái, hàng chục gã cao thủ võ lâm, gương mặt đặng đặng sát khí hua binh khí nhảy đến bên Phạm nương nương. Biết lúc này mình gần như thế cô trước đám địch thủ võ công không phải tầm thường, trong lòng Phạm nương nương không khỏi thoáng chút rung động. Tuy nhiên, nàng quyết nắm chặt chuỗi gươm sẵn sàng giao đấu, bởi sinh mạng của hai con người mà nàng hết dạ yêu thương: Bạch Diện Thư Sinh và đứa con của chàng hiện nàng đang mang trong bụng...